

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **IRAM CZ, s. r. o.**, se sídlem Praha 1, Krakovská 7/1392, zastoupeného Mgr. Jiřím Černým, advokátem se sídlem v Praze 1, Na Příkopě 15/583, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, za účasti **ENTRUST, s. r. o.**, se sídlem Praha 7, Osadní 28/1053, zastoupeného JUDr. Robertem Zugarem, advokátem se sídlem v Praze 3, Laubova 8, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2008, č. j. 7 Ca 103/2006 – 76, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojí osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) proti shora uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze. Tímto rozsudkem městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2006, č. j. MHMP/258127/2005/OST/No, kterým (ve spojení s rozhodnutím Úřadu městské části Praha 7 ze dne 29. 9. 2005, č. j. OUR-173/05/08576-ob.99/Mal) bylo vyhověno návrhu stěžovatele na změnu územního rozhodnutí (vydaného tímž prvostupňovým orgánem) ze dne 14. 2. 1989, č. j. 19149/88, a to v intencích jeho žádosti.

Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. S ohledem na jeden z důvodů tvrzené nezákonnosti rozsudku městského soudu, dle kterého nebylo soudem vůbec zohledněno, že změna územního rozhodnutí se týkala stavby již zahájené (jejíž dokončení je vázáno právě na změnu předcházejícího územního rozhodnutí), stěžovatel namítl, že za daného stavu věci je povinen realizovat rozestavěnou stavbu dle podmínek původního územního rozhodnutí tak, aby stavba byla dokončena „*v požadovaných lhůtách*“. Hrozbu nenahraditelné újmy spatřuje stěžovatel též ve skutečnosti, že „*musí realizovat stavbu, neodpovídající podkladům pro územní rozhodnutí a podmínkám v území*“. Uvedl dále, že přiznaný odkladný účinek se nijak nemůže nepřiměřeně dotknout práv třetích osob nabytých v dobré víře, a to právě s přihlédnutím ke skutečnosti, že stavba již byla zahájena.

Podle ustanovení § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 se užije přiměřeně.

Ze shora popsané argumentace stěžovatele je zřejmé, že hrozbu nenahraditelné újmy (§ 73 odst. 2 s. ř. s.) spatřuje především v povinnosti dokončit rozestavěnou stavbu v intencích původního územního rozhodnutí (a na něj navazujícího stavebního povolení a rozhodnutí o změně stavby před dokončením), neboť jinak by stavba nebyla dokončena „*v požadovaných*

lhůtách“. Nejvyšší správní soud tuto argumentaci stěžovatele chápe tak, že nutnost dokončení stavby „*v požadovaných lhůtách*“ vylučuje pro stěžovatele možnost vyčkat výsledku řízení před kasačním soudem, ve smyslu přerušení či utlumení probíhajících stavebních prací. Zde je však nutno uvést, že stěžovatel blíže neupřesnil, o jaké „*požadované lhůty*“ se má jednat; ve stavebním zákoně není uvedena lhůta, ve které by (pravomocně povolená) stavba musela být dokončena a vychází-li snad stěžovatel z podmínky č. 19 stavebního povolení (rozhodnutí Obvodního národního výboru v Praze 7 ze dne 22. 11. 1990, zn. Výst.895/90/1902-1Hol) pak lhůta k dokončení stavby marně uplynula již dne 31. 12. 1993. Není tedy zřejmé, jakých lhůt k dokončení stavby se stěžovatel dovolává a jeho argumentaci je proto nutno odmítnout. Pokud stěžovatel dále poukazuje na skutečnost, že je nucen realizovat stavbu nekorespondující s podmínkami v území a s podklady pro územní rozhodnutí, ani v případě důvodnosti takové námitky by nemohlo jít o naplnění podmínky hrozby nenahraditelné újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť taková situace by se mohla dotknout veřejných zájmů, nikoli však sféry veřejných subjektivních práv stěžovatele.

Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel neprokázal, že by v důsledku účinků spojených s napadeným rozsudkem městského soudu byl ohrožen vznikem nenahraditelné újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Jelikož prokázání existence těchto okolností je imanentním předpokladem postupu ve smyslu § 107 s. ř. s., zdejšímu soudu nezbylo, než návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhovět.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu